

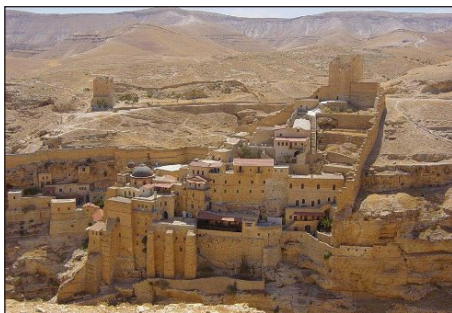

■ Ἐν μέσῳ ἀλλεπαλλήλων Θαυμάτων

Ἡ ἐπανακομιδὴ τοῦ σεπτοῦ Σκηνώματος τοῦ Ὁσίου Σάββα

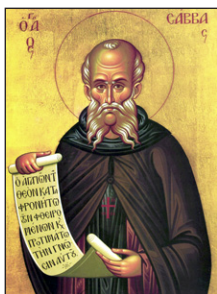
† 13/26η Ὀκτωβρίου 1965

Ἐνα Μοναστήρι με ἱστορία καὶ ζωντανὴ παρουσία 1.500 καὶ πλέον χρόνων, ἀναμφίβολα προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ καὶ τὸν θαυμασμὸ κάθε προσκυνητοῦ, ἰδιαίτερα μάλιστα, ὅταν ὁ καθαγιασμένος αὐτὸς τόπος εὐρίσκεται στὴν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας, στοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ εἰς αὐτὸν ἀσκήτευσαν καὶ ἐμόνασαν χιλιάδες ἔρασταὶ τῆς Ἡσυχίας, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ πολλοὶ ἐμαρτύρησαν καὶ τιμῶνται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίᾳ μας.

Πρόκειται γιὰ τὴν Ἱερὰ Λαύρα τοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου, ἡ ὁποία βρίσκεται πλησιον εἰς τὴν Ἁγία Πόλι Βηθλεὲμ καὶ τὴν ὁποίαν ἔκτισε ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος. **Τ**ὰ ἐγκαίνια αὐτῆς ἐγίναν τὸ 502 μ.Χ.

Στὶς 13/26 Ὀκτωβρίου κάθε χρόνο, ἡ Ἱερὰ Λαύρα πανηγυρίζει τὸ μεγάλο γεγονός τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ σεπτοῦ Σκηνώματος τοῦ Ἁγουμένου της, τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου ἀπὸ τὴν Βενετία, ὅπου εὐρίσκετο γιὰ περισσότερα ἀπὸ 750 χρόνια. **Τ**ὸ ἱερὸ αὐτὸ Λεῖψανο εἶχαν κλέψει Ἐνετοὶ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου εἶχε μεταφερθῆ ἀπὸ τὸν ἱερὸ τόπο τῆς μετανοίας Του, ὅπως καὶ ἄλλα Σκηνώματα Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ προστασία καὶ φύλαξι ἀπὸ ληστρικές ἐπιδρομές βαρβάρων στὰ καθαγιασμένα χῶματα τῶν Ἁγίων Τόπων.

Ἡ ἐπανακομιδὴ τοῦ Ἱεροῦ Σκηνώματος στὴν Λαύρα, στὶς 13/26 Ὀκτωβρίου 1965, ἀποτελεῖ γιὰ τὴ Σιωνίτιδα Ἐκκλησία ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον χαρμόσυνα καὶ θαυμαστὰ γεγονότα τοῦ περασμένου αἰῶνος καὶ τιμᾶται ιδιαίτερα μὲ ὀλονύκτιες ἀγρυπνίες καὶ δοξολογίες, παρουσίᾳ τοῦ ἐκάστοτε Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ ἄλλων Ἐπισκόπων τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος.

Τὸ ἄφθορο καὶ πανευῶδες Σκηνώμα τοῦ Ἁγίου, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὅπου ἐπανῆλθε στὴν Λαύρα του, ἀποτελεῖ ἀκένωτο πηγὴ πλήθους θαυμάτων. **Εἶναι** τὸ καύχημα τῆς Μονῆς καὶ τῶν Σαββαϊτῶν Πατέρων, τὸ στήριγμα, ἡ καταφυγὴ, ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἰατρὸς ὄλων τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν, ὅσοι προσέρχονται μὲ πίστι καὶ φόβο Θεοῦ.

Τὸ γεγονὸς τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου συνωδεύθηκε ἀπὸ διάφορα χαριτωμένα καὶ θαυμάσια περιστατικά, τὰ ὁποῖα ἀναμφισβήτητα ἐπιβεβαιώνουν τὴν μεγάλη παρρησία καὶ Χάρι, τὴν ὁποῖαν ὁ Ἅγιος θαυματουργὸς Πατὴρ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεό.

Τὰ καταγράφουμε μὲ συντομία, ὅπως τὰ διηγῆθηκε στοὺς Ἀγιοσαββαῖτες Πατέρες ὁ μακαριστὸς Γέροντας καὶ Πνευματικὸς τῆς Λαύρας Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ († 2002), ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε αὐτόπτης μάρτυς ὄλων ἐκείνων τῶν ἀλησμονήτων στιγμῶν.

Ἐμφανίσεις τοῦ Ἁγίου στοὺς Πάπες τῆς Δύσεως

Φαίνεται πὼς ἡ αἰτία τῆς ἀπροσδοκίτου δωρεᾶς αὐτῆς τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου ἀπὸ τοὺς Λατίνους ὑπῆρξε ἡ ζωντανή, ἀλλὰ καὶ αὐστηρὰ προτροπὴ τοῦ Ἁγίου στὸν τότε Πάπα Ρώμης Ἰωάννην τὸν ΚΓ', ὅταν τοῦ ἐμφανίσθηκε κατ' ὄναρ καὶ τοῦ εἶπε: **«Θέλω** νὰ ἐπανέλθω ὀπίσω στὰ τέκνα μου». **Ἡ** ἀδιαφορία τοῦ Πάπα στὶς ἐπανειλημμένες ἐμφανίσεις τοῦ Ὁσίου, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὸν θάνατό του.

Καὶ στὸν ναὸ ἐπίσης ὅπου εὐρισκόταν τὸ ἱερὸ Λείψανό του, θησαυρισμένο μέσα σὲ ὑάλινη Λάρνακα, κτυποῦσε τὸ τζάμι, ἔκανε θόρυβο, ἐτάραζε τοὺς φύλακες καὶ τοὺς Λατίνους μοναχοὺς. **Ὁ** διάδοχος στὸν θρόνο τοῦ Βατικανοῦ, Πάπας Παῦλος ὁ ΣΤ', ἀντιμέτωπος σύντομα τὴν ἴδια ἀπειλητικὴ προτροπὴ ἀπὸ τὸν Ἅγιο καὶ φοβούμενος μήπως πάθῃ τὰ ἴδια, ἄρχισε τὶς διαδικασίες μὲσφ ἀλληλογραφίας μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, γιὰ τὴν ἐπίσημη ἐπαναφορὰ τοῦ Σκηνώματος.

Ὅταν ἐφθασε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἀπὸ πλευρᾶς Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ὠρίσθηκε πενταμελὴς ἀντιπροσωπεῖα, τὴν ὁποῖαν ἀπῆρτιζον ὁ τότε Γέρον Ἀρχιγραμματεὺς Σεβσμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου κ. Βασίλειος, ὁ Γέρον Σκευοφύλαξ Πανος. Ἀρχιμ. κ.

Γερμανός, ὁ Ἡγούμενος τῆς ἐν Βηθανία Μονῆς τοῦ Ἁγίου Λαζάρου Ἀρχιμ. Θεοδόσιος, ὁ Πνευματικὸς τῆς Ἱερᾶς Λαύρας Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου Ὄσιολ. Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος κ. Κυριακός, μετέπειτα Μητροπολίτης Ναζαρέτ.

Παρὰ τὶς ἐκδηλώσεις τιμῆς καὶ ἀγάπης ἐκ μέρους τῶν Λατίνων τόσο στὴν ἀντιπροσωπεῖα ὅσο καὶ στὴν Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότητα, ὑπῆρχε διάχυτη ἡ ἀμφιβολία ἐὰν οἱ Δυτικοὶ θὰ ἀπέδιδαν τὸ πραγματικὸ ἅγιο Λεῖψανο στὴν Ὀρθόδοξο ἀντιπροσωπεῖα.

Ὅταν ἐκείνη μετὰ ἀπὸ τὸ μακρὸν καὶ κοπιαστικὸ ταξίδι ἔφθασε στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ὁ Γέρων Σεραφεῖμ παρατηροῦσε, πρὸς ἔκπληξι τῶν ὑπολοίπων, μὲ ἰδιαίτερα ἐπιμονὴ τὸ ἱερὸ Λεῖψανο, ὡσὰν νὰ ἀναζητοῦσε κάποιον σημάδι, τὸ ὁποῖο νὰ πιστοποιῆ τὴν αὐθεντικότητά του. **Κάποια** στιγμή μὲ ἔκδηλη χαρὰ ἐφώνησε εἰς τοὺς ὑπολοίπους: **«Πατέρες, εἶναι τὸ πραγματικὸ Λεῖψανο».** **Εἶχε** πιστοποιήσει τὴν γνησιότητα ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ἔλειπε ὁ ἕνας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

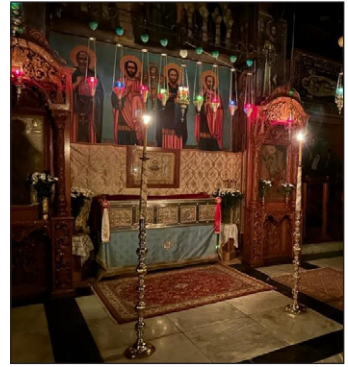
Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμή δὲν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ αὐτό. **Ἀκόμη** καὶ ὅταν τὸ ἀεροπλάνο διενυκτέρευσε στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ προσκυνήσουν ἐπὶ τοῦ ἀεροπλάνου οἱ ἀναμένοντες αὐτὸ πιστοί, ὁ Γέρων παρέμεινε μόνος ὅλη τὴν νύκτα, φύλαξ τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου, ἐνῶ ἡ συνοδεία του, λόγῳ τοῦ κόπου, μετέβη στὴν Ἀθήνα γιὰ ἀνάπαυσι.

Προεόρτιο θαυμαστὸ οὐράνιο σημεῖο ἐπάνω ἀπὸ τὴν Λαύρα

Ἐναν μῆνα περίπου πρὶν ἀπὸ τὸ ἐπίσημο ἱστορικὸ γεγονός τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ Σκηνώματος τοῦ Ἁγίου, οἱ Πατέρες τῆς Λαύρας ἔβλεπαν καθημερινὰ ἓνα οὐράνιο τόξο νὰ σχηματίζεται στὸν ὀρίζοντα, ἀνατολικά τῆς Μονῆς. **Τὸ** θαυμαστὸ αὐτὸ σημεῖο ἐπλήρωσε χαρᾶς ἀνεκκλαλήτου ἅπαντας τοὺς Ἀδελφοὺς τῆς Λαύρας, καθὼς ἐδήλωνε θριαμβευτικὰ τὸ τέλος τῆς κατοχῆς τοῦ Ἁγίου στὴν νεφελώδη καὶ σκοτεινὴ Δύσι καὶ τὴν φωτεινὴ ἐπάνοδό του εἰς τὸν εὐκρατο καὶ καθαρὸν ἀέρα τῆς Ὀρθοδοξίας. **Ὅταν** τὸ Ἱερὸ Σκηνῶμα μετεφέρθη στὴν Λαύρα, τὸ *σημεῖον* αὐτὸ ἔπαυσε νὰ φαίνεται πλέον στὸν οὐρανόν.

Ὁ Ἅγιος βοηθεῖ τοὺς Ἀγιοταφίτες Πατέρες νὰ τοῦ ἀλλάξουν ἄμφια

Ἐνα χαριτωμένο περιστατικὸν ἐξέπληξε καὶ ἐπλήρωσε ἀγαλλιάσεως τοὺς Ἀγιοταφίτες Ἀδελφοὺς καὶ Πατέρες τῆς ἀποστολῆς στὴν Βενετία καὶ τὸν ἐκεῖ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου.

Διηγείται ὁ Μητροπολίτης Ναζαρέτ, ὅτι καθ' ὄλο τὸ διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖο ὁ Γέρον Σεραφεῖμ στεκόταν φρουρὸς πλησίον τοῦ ἁγίου Λειψάνου, ἔδιδε τόσο στὸν ἴδιο ὅσο καὶ στὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς ἀντιπροσωπείας τὴν αἴσθησι, ὅτι ἀνάμεσα τους γινόταν κάτι ὡσὰν μυστικὴ συνομιλία, σὲ σημεῖο νὰ ἐντυπωσιάζωνται

καὶ νὰ θαυμάζουν τὸ γεγονός.

Ὅμως δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῇ ὁ μέγας προβληματισμός: πῶς δηλαδὴ θὰ γινόταν ἡ ἀλλαγὴ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου, βάσει τῶν συμφωνηθέντων;

Συγκεκριμένα, μετὰ τὴν ἀρπαγὴ τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, οἱ Λατίνοι στὴν Βενετία τὸ ἐνέδυσαν μὲ τὴν ἀμφίασι Λατίνου ἱερέως, ἐνῶ τὰ χέρια τοῦ ἁγίου Σάββα ἦταν τοποθετημένα σταυρωειδῶς ἐπὶ τοῦ στήθους του. Μετὰ ἀπὸ ἐννέα περίπου αἰῶνες, ἡ ἀκαμψία τοῦ σώματος δὲν ἐπέτρεπε τὴν ἀλλαγὴ τῆς λατινικῆς περιβολῆς μὲ τὰ ράσα τοῦ Ὁρθόδοξου κληρικοῦ, μὲ τὸ πετραχήλι καὶ τὸ μοναχικὸ σχῆμα, τὰ ὁποῖα εἶχε φέρει μαζί της ἡ ἀντιπροσωπεία γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτόν.

«Τότε εἶδαμε τὸν Γέροντα Σεραφεῖμ νὰ γονατίζει ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου καὶ νὰ προσεύχεται γιὰ πολὺ ὥρα. Κάποια στιγμή σηκώθηκε, ἔκαμε μετάνοιες στρωτές, καὶ ἐσήκωσε μὲ τὰ χέρια του τὰ χέρια τοῦ Ἁγίου Σάββα ὡσὰν νὰ ἦταν χέρια ζωντανοῦ ἀνθρώπου ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν καὶ πρὸς ἐκπληξιν ὄλων μας», θυμᾶται μὲ ἀκρίβεια μέχρι σήμερα καὶ διηγείται ὁ Μητροπολίτης Ναζαρέτ.

Ὁ δὲ μακαριστὸς Γέροντας Σεραφεῖμ, τοῦ ὁποῖου τὰ χέρια πραγματικὰ ἐψηλάφισαν τὸ Ἅγιο Σκῆνωμα, διηγήθηκε στοὺς Σαββαΐτες Πατέρες, ὅτι τὴν στιγμή κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐκρατοῦσαν τὸ σεπτὸ καὶ ἄφθορο Σῶμα τοῦ Ἁγίου γιὰ νὰ τοῦ βάλουν τὰ Ὁρθόδοξα ἄμφια (πετραχήλι, σταυρὸ, ἐπιμάνικα καὶ κουκούλιον), ὁ Ὅσιος καὶ Ἁγιασμένος Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ Ἀσκητὴς Σάββας (ὦ τῶν θαυμασιῶν Σου, Κύριε!) ἀνεσήκωσε τὰ χέρια του (!) καὶ ὡσὰν νὰ ἦταν ζωντανὸς καὶ ἐξαπλωμένος, μὲ πρωτοφανῆ εὐλυγισία τῶν μελῶν του, βοηθοῦσε, τοὺς Ἁγιοταφίτες εἰς τὴν ἀλλαγὴ τῶν ἀμφίων του. Τὸ θαῦμα αὐτὸ δύναται κάθε πιστὸς νὰ κατανοήσῃ, διότι δὲν εἶναι δυνατόν, σὲ Λείψανο 1.500 ἐτῶν νὰ γίνετα ἀλλαγὴ τῶν ἀμφίων καὶ διακριτικῶν χωρὶς τὴν βοήθεια καὶ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τοῦ ἰδίου τοῦ Ἁγίου, ὁ ὁποῖος ἔλυσε τοιοῦτοτρόπως θαυματουργικὰ τὸν ἐντονο προβληματισμὸ τῶν Ἁγιοταφίτων...

Θεραπεία ἀσθενοῦς Μοναχῆς

Τὸ ἄφθορο καὶ πανευῶδες Σκήνωμα τοῦ Ἁγίου μεταφέρθηκε ἀεροπορικῶς μέσῳ Ἀθηνῶν, μὲ ἐπίσημη συνοδεία, στὴν Ἁγία Πόλι Ἱερουσαλὴμ τὸ μεσημέρι τῆς 13ης Ὀκτωβρίου 1965. **Ὅταν** ἔφθασε μὲ εἰδικὰ εὐπρεπισμένο αὐτοκίνητο στὴν Πύλη τοῦ Δαβίδ, ὅλη ἡ γύρω περιοχὴ ἦταν κατάμεστη ἀπὸ πιστοὺς. **Χαρμόσυνες** κωδωνοκρουσίες καὶ ψαλμωδί-ες ἀντιχοῦσαν, παράλληλα μὲ τὴν προσφορὰ θυμιάματος καὶ μύρων, ἀνάμικτων μὲ ροδοπέταλα, τὰ ὁποῖα συν-ώδευσαν τὸ Ἱερὸ Λεῖψανο ἐν λιτανείᾳ μέχρι τὸν Πανίερο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως. **Τὴν** ὥρα ἐκείνη μία Μοναχὴ, ὑποφέρουσα ἀπὸ φρι-κτοὺς στομαχικοὺς πόνους, προσευχόταν θερμῶς εἰς τὸν Ἅγιο γιὰ τὴν θεραπεία της. **Ἐξαφνα** αἰσθάνθηκε μιὰ ζάλη καὶ σχεδὸν λιπό-θυμη μεταφέρθηκε στὸ Καθολικὸ τοῦ Ναοῦ. **Τότε** (ὦ τοῦ θαύματος!) ἀνασηκώθηκε τελείως ὑγιής, ὡσὰν νὰ εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ γλυκὺ ὕπνο, δοξάζουσα ἐκ καρδίας τὸν Ὅσιο καὶ ἰατρὸ Ἅγιο, γιὰ τὴν θαυ-μαστὴ ἐπέμβασί του.

Ὁ Ἅγιος λύνει τὶς ἀμφιβολίες ὀλιγοπίστου Μοναχῆς

Ἡ Λάρνακα τοῦ σεπτοῦ Σκηνώματος τοῦ Ἁγίου κατατέθηκε στὸ μέσον τοῦ Καθολικοῦ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἀκολούθησε πανηγυρική Δοξολογία, Δέησις καὶ σύντομη Ὁμιλία τοῦ Μακαριω-τάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Βενεδίκτου τοῦ Α'. **Μέσα** στὴν κοσμοπλημμύρα τῶν συρρευσάντων προσκυνητῶν, Ἱεραρχῶν, Ἱε-ρέων, Ἱερομονάχων, Μοναχῶν, Μοναζουσῶν καὶ ἐπισήμων πολι-τικῶν ἐκπροσώπων, μία Μοναχὴ ἔνιωσε ἔντονη δυσπιστία καὶ κυ-ριευμένη ἀπὸ λογισμοὺς ἀμφιβολίας γιὰ τὴν γνησιότητα τοῦ Λει-ψάνου, προσευχόταν σιωπηρῶς. **Τότε**, ἐντελῶς ἔξαφνα, τὴν στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκοίταζε πρὸς τὴν λάρνακα, εἶδε θαῦμα παράδοξο. **Ὁ Ἅγιος** ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του ἀτενίζων πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐκπλαγείσης καὶ ἐνεᾶς Μοναχῆς, βεβαιῶνων τόσο ἀπλὰ καὶ χαρι-τωμένα τὴν παρουσία του.

Ὁ Ἅγιος προαναγγέλει τὸν ἐρχομό του

Τὴν παραμονὴ τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ Ἱεροῦ Σκηνώματος Αὐτοῦ, ὁ Ἅγιος ἐφανίσθηκε ὡς Μοναχὸς εἰς τὸν φύλακα τῆς Πατριαρ-χικῆς κατοικίας καὶ τοῦ εἶπε: **«Πᾶς** στὸν Πατριάρχη, ὅτι αὐριο ἐρχομαι». **Ὅταν** ὁ Μακαριώτατος τὸ ἄκουσε ἀπὸ τὸν φύλακα ἐθαύ-μασε καὶ γνωρίζων περὶ τίνος ἐπρόκειτο, τὸν ἐρώτησε: **«Ξέρεις ποι-ὸν εἶδες; Τὸν Ἅγιο Σάββα, αὐτὸν περιμένουμε αὐριο...»**. **Ἀπὸ** τότε

ὁ φύλακας στὸ ἄκουσμα καὶ μόνο τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἁγίου, δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του ἀπὸ τὴν μεγάλη εὐλάβεια, τὴ ὁποίαν ἔτρεφε γιὰ τὸν Ὅσιο.

Ὁ Ἅγιος ζητεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ συντομώτερο στὴν Λαύρα του

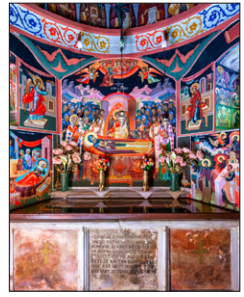
Τὸ ἱερὸ καὶ πάνσεπτο Σκηνώμα τοῦ Ἁγίου ἀποφασίσθηκε ἀρχικὰ νὰ παραμείνῃ στὸ Καθολικὸ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως στὰ Ἱεροσόλυμα πρὸς προσκύνησιν καὶ ἀσπασμὸν τῶν πιστῶν ἐπὶ ἓνα μῆνα. **Φ**αίνεται ὅμως πὼς ἡ χρονικὴ αὐτὴ καθυστέρησις «στεναχώρησε» τὸν Ἅγιο. **Ἐ**τσι, ἐμφανίσθηκε στὸν φύλακα τῆς Ἁγίας Πόρτας τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ παρήγγειλε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Βενέδικτο τὴν ἐπίσπευσι τῆς ἐπιστροφῆς Του εἰς τὸν τόπο τῆς μετανοίας Του, δηλαδὴ στὴν Λαύρα. **Π**ράγματι, ὁ φύλακας τὸ ἀνέφερε στὸν Ἀρχιμανδρίτη Ὑμέναιο, τὸν μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπο Λύδδης, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπευθύνθηκε στὸν Πατριάρχη. **Ἐ**τσι, ὠρίσθηκε τελικὰ νέα ἡμερομηνία γιὰ τὴν μεταφορὰ τοῦ Σκηνώματος στὴν Λαύρα. **Ἡ** ἡμερομηνία αὐτὴ ἦταν ἡ 30ῆ Ὀκτωβρίου τοῦ 1965. **Κ**ατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, τὸν ἀπλὸ καὶ χαριτωμένο, ὁ Ἅγιος μετὰ ἀπὸ τόσους αἰῶνες «αἰχμαλωσίας» ἀναπαύθηκε στὸν ἱερὸ τόπο τῆς ἀσκήσεως καὶ μετανοίας Του, τὴν Λαύρα, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος δημιούργησε ὡς ἡγούμενος τῆς μεγάλης ἐκείνης Μοναχικῆς Ἀδελφότητος, τῶν Σαββαϊτῶν Πατέρων.

Θαυμαστὴ κίνησις τῆς κανδήλας τῆς ἐπὶ τοῦ Σκηνώματος τοῦ Ἁγίου

Στις 30ῆ Ὀκτωβρίου τὸ μεσημέρι, μετὰ τὴν ἑωθινὴ Θεία Λειτουργία στὸ Καθολικὸ τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἀνεχώρησε ἡ ἱερὴ πομπὴ γιὰ τὴν κάθοδο τοῦ σεπτοῦ Σκηνώματος τοῦ Ὁσίου Σάββα πρὸς τὴν Λαύρα του, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Βενεδίκτου καὶ μὲ τὴν συμμετοχὴ πλήθους κόσμου, τοῦ Κλήρου καὶ τῶν Ἀρχῶν. **Ἡ** ἱερὰ πομπὴ σταμάτησε πρὸ τῆς Βασιλικῆς τοῦ Ναοῦ τῆς Γεννήσεως στὴν ἀγία Πόλι Βηθλεέμ, ὅπου καὶ ἀνεπέμφθη Δέησις ὑπὲρ ὑγείας καὶ σωτηρίας πάντων τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν καὶ Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Τελικὰ, ἐν μέσῳ χαρμόσινων κωδωνοκρουσιῶν καὶ πολλῆς κατανύξεως, ὁ Μακαριώτατος, μετὰ τῆς Λάρνακος καὶ τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, εἰσηλθε ἐντὸς τῆς Λαύρας καὶ γενομένης λιτανείας περὶ τοῦ Τάφου τοῦ Ἁγίου, ἐναπετέθη στὸ μέσον τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς, τὸ ἀφιερωμένο ἀπὸ τὸν ἴδιο στὸ πανάγιο καὶ πάνσεπτο ὄνομα

του Ευαγγελισμού της Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Τὴν στιγμή ἐκείνη κάποιοι Ἀρχιερεῖς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἐξέφρασαν ἀμφιβολίες γιὰ τὴν γνησιότητα τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου. Τότε, ὅλοι οἱ παρευρεθέντες παρετήρησαν, ὅτι ἡ ἀσημένια κανδήλα ἐπάνω ἀπὸ τὴν Λάρνακα τοῦ Ἁγίου ἐκινεῖτο ρυθμικά! Ἦταν ἓνα ἀκόμη θαυμαστὸ σημεῖο τῆς Χάριτος τοῦ Ὁσίου, μὲ τὸ ὁποῖο περίτρανα ἐξέφραζε τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐαρέσκειά του γιὰ τὴν αἰσία ἔκβασι τῶν πραγμάτων.

Ὅπως μᾶς διηγήθηκε ἀκόμη ὁ σημερινὸς Πνευματικὸς τῆς Λαύρας Ἀρχιμ. Γέροντας Εὐδόκιμος, εἰς τὸ πρόσωπο τοῦ Ἁγίου φαίνεται καθαρὰ ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς του νὰ λείπη, γιὰτὶ ὅπως γνωρίζουμε, ὅταν ζοῦσε ὁ Ἅγιος, ἠθέλησε νὰ περάσῃ, ἀπὸ κάποιο σημεῖο τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης, σὲ μία μικρὰ νησίδα γιὰ νὰ διέλθῃ ἐκεῖ τὴν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ἐκεῖ, ὅμως, ἔπεσε μέσα σὲ καυστικὲς καὶ εὐφλεκτες ὕλες καὶ καταστράφηκε ὁ ἓνας ὀφθαλμὸς του, χωρὶς ἔκτοτε νὰ θεραπευθῆ. Ὁ ἀριστερὸς τοῦ ὀφθαλμὸς φαίνεται κανονικὰ ἀκέραιος καὶ ἄφθαρτος. Εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνα ἀκόμη σημεῖο τῆς γνησιότητος τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου.

Ὅπως προσθέτει ὁ Γέροντας π. Εὐδόκιμος: «Γιὰ 47 περίπου τώρα χρόνια, ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου μας ἀνάμεσά μας εἶναι ὀλοζώντανη. Καθημερινὰ δεχόμαστε ἐπιστολὲς καὶ τηλεφωνήματα, γιὰ τὶς θαυματουργικὲς μεσιτεῖές του πρὸς τὸν Κύριο καὶ Θεὸ μας, καὶ ἐπεμβάσεις πρὸς πιστοὺς καὶ σ' ὅσους ἐπικαλοῦνται τὸ θεῖο ὄνομά του. Ἐπάνω ἀπ' ὅλα ὅμως, ὅλοι ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Λαύρα, ζοῦμε τὸ συνεχὲς θαῦμα τῆς ἀφθαρσίας, τῆς εὐωδίας καὶ τῆς μυροβλυσίας τοῦ Ἱεροῦ Σκηνώματος. Δύο φορές τὰ τελευταῖα χρόνια ὁ Ἅγιός μας ἐμυρόβλυσε. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ κρύσταλλο τῆς Λάρνακας εἶδαν οἱ Πατέρες, ὅτι ἔτρεχε Ἅγιο Μύρο, πράγμα τὸ ὁποῖο διακηρύττει σιωπηλά, ἀλλὰ καὶ τόσο καθαρὰ, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπαναπαύεται καὶ ἀντιδοξάζει αὐτούς, οἱ ὁποῖοι Τὸν ἀγαποῦν ὀλόψυχα καὶ Τὸν σέβονται, Τὸν λατρεύουν Ὁρθοδόξως καὶ Τὸν ὑπηρετοῦν ἐν δικαιοσύνῃ, ὁσιότητι καὶ σωφροσύνῃ...».

Εἶθε ὁ Ἅγιος Σάββας νὰ προστατεύῃ, νὰ ἐνισχύῃ καὶ νὰ συντρέχῃ κάθε Ὁρθόδοξο Χριστιανό, ὁ ὁποῖος ἐπικαλεῖται τὸ ὄνομά του.

(*) Βλ. <https://megalomartys.wordpress.com/2013/10/16/>. Βασίλειος Δανός, Δημοσιογράφος • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ, τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ, προσκύνησις καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!